

2021. OKTÓBER

Temesi Éva

Ezüst

Ezüst a hold, és ezüst az árnyék
őrt álló fák közt végig az úton,
mintha harmatként zöld selyem futón
sok csillogó smaragdkövet látnék.

Száz apró csengőt csendít a szellő,
bokrok közt hálót sző a holdsugár,
folyó hömpölyög, csillan ezüst-ár,
az égen ezüstös bárányszerű felhő.

Minden ezüst, csak én vagyok sötét,
az én árnyékom egész fekete,
mélyen ezüstoffény gyúl a szemembe,
ezüst fény borul, bús szívem, föléd.

Ezüst hold körül ezüst koszorú,
egyedül vagyok csak sötét, szomorú.

Amikor, tojik a pók!

A kanalak csörömpöltek, az ovis ebéd illata régi emlékeket idézett fel bennem. Vártuk, hogy befejezzék a gyerekek az evést. Beszélgető partnerem is akadt egy kellemes külsejű nagymama személyében. Nagy kosár volt nála, bevásárolt a családnak. Szándékosan jött hamarabb hogy kicsit pihenjen mielőtt örökmozgó unokájával hazaindul.

Mesélni kezdett a fiatalkoráról. Arról, milyen volt faluról feljönni Pestre. Sok pályakezdő fiatal választotta a háború utáni évtizedekben a nagyvárosi életet. A gyárakban mindenkinek jutott munka. Jól esett felidézni neki is, és nekem is eszembe jutott Anyukám, aki 1958-ban mindössze 15 évesen került egy tehetős családhoz háztartási alkalmazottnak, majd onnan lépegetett egyre tovább.

Lakott lányotthonban, kipróbálta milyen leégni a strandon, és a pálpusztai sajtot, amit a kutya sem akart megenni. Megismerte a divatot, a presszók mozik, szabad látogatását.

Később a testvérei sógornői is csillogó szemmel fedezték fel a nyüzsgő életet, a neonfényeket és a zacskós kakaót. Az idős hölgy is mesélt pár apró kedves történetet, majd jött az igazi a legfelejthetlenebb.

Annak idején együtt jött fel pár falubeli lánnyal. Egy irodában kaptak munkát. A csoportvezetőjük egy középkorú férfi lett. Kicsit vörös, kicsit kopasz és szemüveges. Kedvelték, mert csupaszív ember volt. Jól fogadta a lányok fiatalos vidámságát, gyakran velük nevetett, viccelődött. Máskor, ha úgy érezte a vidámság a munka terhére megy próbált tekintélyt parancsolóan fellépni. Néha sikerült, néha nem.

Aznap valahogy nem tudta őket lecsendesíteni. Hiába kérte szépen, majd erősebben. Végül tettetett haraggal rájuk kiabált: – Lányok csend legyen végre! Azt is hallani akarom, *amikor tojik a pók!*

Mire kimondta már tudta, hogy nem volt jó ötlet. Egy pillanatnyi meglepett csend után kirobbant a hahota. Nehezen maradt abba. Végül a lányok is belátták, hogy ideje dolgozni. A délután csendes telt, csak néha villantak össze a szemek pajkosan.

Másnap reggel bemondta a rádió hogy Sztálin elvtárs meghalt. A munka előtt természetesen megemlékezést tartottak mindenhol. A főnök úr állt az íróasztala előtt, vele szemben félkörben a lányok. Most mindenki komoly volt. A főnök beszélt, méltatta a nagy vezető, felsorolva érdemeit és azt, hogy milyen úrt hagyott maga után. És ekkor történt a baj! Az egyik lány felnézett a plafonra, arca összerándult. A többiek egyszerre követték a tekintetét. A lámpáról egy kis fekete pók ereszkedett lefelé. Nem gyorsan, de határozottan. Pont a főnök feje fölött egyensúlyozott. Természetesen eszükbe jutott a tegnapi incidens. Tudták, hogy most mindenképp meg kell őrizni a csendet, a komolyságot. De hogyan? Kínos percek következtek. A beszéd csak nem akart véget érni. A lányok görcsösen igyekeztek elterelni a figyelmüket a pókról. Minden erejükre szükség volt ahhoz, hogy az arcizmus se ránduljon. Nem mertek egymásra nézni, a főnökre meg végképp nem nézhettek. Mi van, ha észrevesz valamit rajtuk? Ez most tényleg olyan helyzet, amikor nincs mese, meg kell őrizni a fegyelmet. Alig várták a megemlékezés végét.

A történet mesélője véresre karmolta a tenyerét, barátnője nemes egyszerűséggel bepisztolt.

Fotó: Kreischer Nelly

Birkás Erzsébet

Őszi mulatság

Ősz van már,
rozsdás ősz, bizony,
csipke-köd száll
az érdi dombokon.

Fürge szél hegy-völgyön:
szilaj csikóként futkos,
óborral teli minden hordó,
kontyos-üveg, butykos.

Felemelő a szüret utáni
hangulat
kicsi, nagy táncraperdül,
a kedvére mulat.

Hideg van már

Futkos a szél,
eső szitál,
köd-fátyol leng
dér ablakán.

Levél zizzen,
rigó röppen,
hideg van már
a mély völgyben.

Arany-fényben
úszik az ősz,
erdő mélyén
búvik az őz.

Képzőművészek Érdi Közössége

Október 18-a Szent Lukács napja, aki a festők és a festészet védőszentje, ezért választották Bráda Tibor, Zsolnai Gábor, Bayer Ilona, Szentgyörgyi József, Fabók Gyula a Magyar Festészet Napjává, 2002-ben. Érden közismert festőművész Szepes Gyula akiről Szedlacsek Emília a következőket írja: „Szepes Gyula 1902. december 15-én, Érden született. A Képzőművészeti Főiskolán 1931-ben szerzett rajztanári oklevelet. 1932-ben a Firenzei Akadémia ösztöndíjasa. 1933-tól 1939-ig szabadfoglalkozású művész, Izabella utcai műtermében alkotott Budapesten. 1940-től a Csepeli Vas- és Fémipari Gyárban dolgozott. 1957-től 1962-ig Párizsban élt családjával, sok párizsi tárgyú képe, grafikája ekkor született. 1945-ben megalakították a Ganz Mávagban a Munkás Képzőművész Kör, 1962-től Csepelen majd 1963-tól Érden vezetett képzőművész kör. Kiállítása volt Párizsban, Érden, Csepelen, Ráckeven, Kiskunlacháza, Sósúton, Budakeszin. 1992. november 3-án halt meg. Érden, sírjára Domonkos Béla készített domborművet. Művei megtalálhatók közgyűjteményekben, Érden a polgármesteri hivatalban és magángyűjteményekben.” Büki Attila, Eöry Emil, Karsch Manfred, Kéri Mihály, Kovács Johanna, és még sorolhatnám a neveket, akik képzőművészek hátuk mögött számos egyéni és csoportos kiállítással és Érdhez kötődnek. Akiket felsoroltam ismerem őket személyesen. Aztán 1995-ben a Poly-Art megalakulásával, melyet dr. Tállai Katalin keltett életre és Somfai István a Poly-Art elnöke irányítása alatt is folytatódott. Majd 2014-ben Bálint Imre ötlete alapján megalakult a Képzőművészek Érdi Közössége. Dr. Tállai Katalin álma valóra vált, Somfai István a Poly-Art elnöke összefogja az irodalmat kedvelőket, a képzőművészettel foglalkozókat a Poly-Art ernyője alatt működik a Mód Lajosné 2007. április 13-án alapította Irodalomkedvelők Klubját, melyet 2009 áprilisa óta Daróczi Lajosné vezet, mint IRKA-kört, amelynek tagjai folyamatosan gyarapodtak. 2011-től nyomtatásban megjelenik negyed évente az Érdi IRKA irodalmi – kulturális folyóirat és ettől kezdve a Poly-Art Alapítvány Somfai István elnök támogatásával felkarolja az IRKA közösséget akár csak a

2014-ben Bálint Imre által létrehozott Képzőművészek Érdi Közösségét (KÉK). 2021-től a Habos László által létrejött Temesi Éva Irodalmi Kört is tárt karokkal fogadta a Poly-Art Alapítvány, dr. Tállai Katalin álma valósággá vált. A Poly-Art valóban egy sokszínű nemcsak az irodalmat, nemcsak a festészetet, nemcsak a keramikusokat, hanem a művészet minden területének képviselőit, legyenek azok naiv, amatőr, autodidakták vagy főfoglalkozásúak, azért, többségük kedvtelésből, a művészet iránti szeretetből lett tagja a közösségnek. A Képzőművészek Érdi Közössége tagjai már évek óta nyáron egy héten át Czabai Balázs kertjében összegyűlve festenek, beszélgetnek, kiállításukat tervezik, szervezik, arra törekednek, hogy a csoportos kiállítások mellett, legyen mindenkinek egyéni kiállítása is. A Czabai-kert 1977-től természetvédelmi terület, ilyen környezetben ki lehet kapcsolódni, kiragadni a természet szépségeit, megörökíteni festővásznon Érd még meglévő huszadik századi emlékeit. A Képzőművészek Érdi Közössége ettől lehetne egyéni, hogy alkotásaik érdi tájakat, épületeket, romokat, közismert, vagy éppen névtelen de érdi arcokat örökítenének meg. A Képzőművészek Érdi Közössége ezzel még országos, de ki merem jelenteni európai vagy világhírűvé is tudna válni. Senkinek sem kellene megváltoztatnia stílusát, irányzatát csupán érdi lenne az, amit ábrázol munkája. Ez a közösség pontosan ezáltal tudna elsősorban bővülni és most nemcsak az újabb alkotókra gondolok, hanem a festészet iránt érdeklődőkre, azokra, akik örömmel tennék ki szobájuk falára a kutyavári romot ábrázoló grafikát, vagy festményt, legyen az szénrajz, tusrajz, ceruzarajz, krétarajz, vízfestés, fametszet, rézkarc, és sorolhatnám még számos műfaját a képzőművészetnek. Ezeket az alkotásokat ajándékként is az ajándékot kapó örömmel fogadná. Ha nem érdi azért, ha érdi, akkor pedig azért. A Képzőművészek Érdi Közössége nem kis létszámú, akárcsak az érdi értékek, melyek bőven vannak. Van mit megörökíteni, s ha tízen ugyanazt rajzolják, vagy festik meg, akkor is mindegyik más lesz, más szemszögből, más stílusban, más formában, más mondanivalóval a közös az érdisége lenne.

Gróf Mária

Gyertyaláng november elsején

Pislákoló kis gyertyaláng
Nagyon sokan réznek ma rád,
De szemünk a múltba réved.
Előjönnek az emlékek.
Réges-rég élt ősök képe,
Tűnik szemeink elébe.
Ők elmentek, mi még várjuk,
Mikor megyünk majd utánuk.
Még élünk és reméljük ma,
Ránk is emlékeznek néha.
Meggyújtanak egy kis gyertyát,
Fénylik örök világosság.

Habos László

Balga, aki...

Balga,
aki hegyre megy, hogy magába nézzen,
hogy tomboló viharának lecsendesítését kérje,
mannát keressen, s nem kegyelmet,
s szőlőgyökérből faragjon emlékkeresztet.

Balga,
aki hegyre megy, hogy angyalhangon szavalja
éledésre váró köveket ölelő fűszálaknak
pásztor-király elfeledett imáját,
s eloltsa a csipkebokor vérvörös lángját.

Balga,
aki hegyre megy, hogy szívárványt csodáljon,
kopogtatás nélkül lélekajtót tárjon,
fel nem tett kérdésekre válaszoljon,
s a holnap vétkeiért fejére hamut szórjon.

Balga,
aki hegyre megy, hogy magába lásson,
bűnfoltot keressen angyalszárnyon,
alkut kössön, s üdvösségének árát
máglyára vesse kegyes szabadságát.

Tettre hívás

Rőt falevél hull őszi sárba,
s mint tetten ért tolvaj menekül
az eltékozolt idő.
Elhalkul percek sóhaja, órák zokogása,
a keskenyútra tévedt nem marad egyedül.
Átruházhatatlan tetterre hív Ő,
nehéz léptekre, vérző csendben néma kiáltásra,
újidőkre örökölt Golgotára.

Szárnyak nélkül

Mit összegyűrt zord éjszaka
Árva lelkemből,
Kivasalta reggeli ima,
S gyermeki kegyelemből
A megszokott úton ballagok,
Ahogy a Nap, ahogy a jók,
Kik mernek még szeretni,
Emberben emberre lelni,
És vinni az igazság terheit,
A teremtető akaratot,
Szárnyak nélkül, szabadon.

Gordon blöff

Volt egyszer egy nagyon szegény öregember, aki az utóbbi évek során szegényedett el teljesen. Egy nagyvárosban tengette életét, az éhenhalás és az életnek már alig nevezhető vegetációja között. Nyáron még megvolt valami vékonyka – ruhának alig nevezhető – rongyfélében, de telente csupán azért bírt életben maradni, mert adakozó kezek segítették, hol egy pokróccal, hol pedig egy forró teával. Sajátságos életet élt, semmiféle közösségi helyre nem akart bemenni, pedig számos helyet kínáltak neki, különböző melegedők vagy hajléktalanszállók formájában. Ő csak élte a magányos farkasok rideg életét, s némi örömet csak az szerzett számára, amikor meghúzódva egy elfogadható zugba, helyét a régmúlt idők fakóságából előtűnő, időnként még fel-felcsillanó gondolataival kibélelte. Mindenesetre élete elég zord volt, néha úgy érezte, hogy mihaszna is. Kilátástalanságában változatosságot csak az utcákon néha rá-rátaláló gondo-zók lelki vagy fizikai simogatása jelentett. Ez lebbentette fel nagyritkán a remény fátylát egy boldogabb jövő előtt.

Emberünket az egyik késő őszi napon érdekes, mondhatni vonzó dolog érintette meg.

A sufriban, ahonnan éppen kikászálódni készült, orrát egy ínycsiklandozó, régmúlt időket idéző malacpörkölt illata hozta izgalomba. A szag irányába lépdelve, mint valami okos és intelligens vadászeb, hamarosan egy étterem ablaka alá érkezett, ahonnan e nemes illatok származtak. Lám, a Jó Isten segít a szegény embereken, szinte hihetetlen, de az illatot kibocsátó ablak alatt egy eléggé rozzant, irkafirkákkal telerakott, de mégiscsak használható pad volt. Szinte mennyei boldogságot érzett, amikor condraíba beburkolózva, kérges kezével a másnapos kenyeret törögetve, nagyokat szippanthatott az ételből. A malacpörkölthöz száraz pezsgő is dukál, amelyet jelképezett a műanyag palackban maradt víz, hűtőként pedig a novemberi, kissé dermesztő időjárás szolgált.

A szegény ember tehát az „Isten tenyerén” ült, s gondolataiban elegánsan megterített asztalnál egy újdonsült zsakettben boldogan lakmározott. Ki beszél itt már a száraz, másnapos kenyérről és az időközben megcsappant, műanyag palackban lévő vízről?

A „Jó Isten” úgy látszik emberünket kegyeibe fogadta, mert ez a pad napról napra a déli órákban üres volt. Tehát számára elfoglalható volt, az ablakon keresztül kiáramló illatkavalkádok pedig újabb és újabb kulináris élvezetet jelentettek. Azonban azt is meg kell, hogy mondjuk, bizony ezekhez az élvezetekhez sajátságos módon önmaga is igyekezett hozzájárulni, mégpedig úgy, hogy összeguberált pénzceskjéből frissebb kenyeret tudott venni, a közeli artézi csapból pedig a déli órákra friss vizet vett műanyag flakonjába. Így jelent meg a hamarosan főúrra terebélyesedett ebédeken. Ruházatában csak annyi változás történt, hogy egy valahonnan beszerezett, rongyos sapkát úri cylinderként használt, a sok mindentől megkeményedett sálját pedig elegánsan tekerte nyaka köré. Vállára vetett pelerinje változatlan volt – viharokat megélt rongyos felöltője formájában. Az ételrend változatos, az évszakokhoz és ünnepekhez való alkalmazkodás benne is teljesen kialakult. Így sohasem csodálkozott azon, hogy például nagybőjt péntekjein túrós csusza vagy halleses illatával kellett beérni. Viszont, ha nem is figyelt volna oda, húshagyó kedden a frissen sült fánkból falatozhatott, amit jó ízű házi dzsemmel kent meg. Persze csak gondolatban, s a nagybőjt, illetőleg a hétközi időszakokban italozását is visszaszorította egy-egy nagyfröccsre, vagy jóféle ásványvizet vett elő tarsolyából, ténylegesen pedig műanyag palackjából.

Ez az édeni állapot talán időtlen időig tartott volna, mígnem egy napon, ó, Istenem, kimondani is szörnyű, összerogyott az édenkert gyümölcsökkel megrakott fája: szagelszívó berendezést szereltek fel az étterem konyhájára.

Ezután már csak az elszívó motorjának monoton dübörgését hallhatta, valamint az utca benzingőzös bűzét kószolgathatta kénytelen-kelletlen.

A Jó Isten szegény emberünket továbbra sem hagyta teljesen cserben, segítségéről és vigasztalásáról másféle úton gondoskodott...

Egyik délután szomorkásan ballagott a Nagykörúton, amikor azon a bizonyos sarkon balra térve lágy, kellemes zene ütötte meg a fülét. Feltekintve az épületre látja ám, hogy a Zeneakadémia előtt

áll, s az egyik próbaterem méretes ablakai a kellemes idő folytán nyitva vannak. A szívét melengető zene onnan áramlott ki. Rögvest felidéződtek régi emlékei, amikor még elegánsan felöltözve az Operaházban ült valamelyik előadáson vagy éppen a Zeneakadémia valamelyik klasszikus hangversenyén. Hirtelen nem is tudta, milyen évszak van, a muzsika hatására egész lényét valami rendkívül andalító, zsongító érzés töltötte el. Lába szinte legyökerezett, a járdán ide-oda szaladgáló emberek majd föllökték.

– Istenem ! Ez Csajkovszkij b-moll zongoraversenyének első tétele. Képzeteiben máris benne ült abban a hajóban, amelynek ringásából nem tudott, de nem is akart kiszabadulni. Élete ettől a perctől kezdve teljesen átalakult. Érezte, hogy mostantól nem rántott csirkés mannákon vagy vörös boros marhapörköltön fog élni, hanem a zenei élvezetek széles tárházából meríthet. Ezt az is segítette, hogy a próbaterem ablaka alatt egy eléggé koszos, de üres pad várta. Mivel korábban hosszabb időn keresztül zongorázni is tanult, ujjaival a maga elé képzelt hangszeren játszott. Készségesen korrigálta a próbateremből kiszökő dallamot, amely bizony néha egy-egy félreütést is tartalmazott. Nem csak kenyérrel él az ember! Ez a mottó járt eszében, s vigasztalta magát, miközben viseltes ruhája egyre jobban lötyögött rajta, de szíve érzelmi gazdagsága rendkívüli módon fokozódott. Másnap és harmadnap délután a jelzett időben újra ezt a művet próbálták, miközben elégedetten vette tudomásul, hogy nem létező hangszerén a zenekar szólistáját már csak alig- alig kell korrigálni.

A későbbiek során azután egyéb klasszikusok zenekari próbái is sorra kerültek, úgyhogy saját élvezetén túl egy zenei fenoméná fejlődött. Annyira élvezte ezt a helyzetet és ezeket a délutánokat, hogy soknak is tartotta, amit a sorstól ily módon kapott, magát pedig erre teljesen érdemtelennek. Talán kár is volt, hogy ennyire belekeveredett ebbe az úgynevezett „érdem- ügybe”, hiszen ha már a „Jó Istennél” tartunk, ő e földi világban nem mindig érdemeink vagy erényeink okán jutalmaz. Sajnos azonban emberünk ezen mennyei boldogsága, amitől bizony ő is rettegett, véget ért. Íme, a technika vívmánya: a Zeneakadémia nyílászáróit korszerű klíma- és hangszigetelő berendezésekkel látták el.

Szomorúsága határtalan volt, s nagy bánatában a várost övező, egyébként gyönyörű természeti környezetbe menekült. Itt sem volt

nagy szerencsése, mert egy hatalmas nagy nyári zápor kapta el. Még jó, hogy nem volt hideg, de rongyos ruházata pillanatok alatt szétázott, s cilinderként használt sapkájából peregtek az esőcseppek könnyével versenyezve. Pillanatok alatt megszűnt a zápor, s mielőtt a délutáni nap kezelésbe vette volna az öreg rongyait, föltűnt előtte egy hatalmas szivárvány, látóterének jobb és bal oldalát ívesen kötötte össze. A nyári nap alapos munkát végzett emberünk ruházatának szárítása ügyében, miközben a szivárvány középső íve eltűnt, mintha ez is új utakat jelentene további jövőjében. A lopakodó este még ott találta a kőhalmon üldögélőt, aki északtól délig, kelettől nyugatig bámulta, de inkább csodálattal nézte az éjszakai égboltot, amelyen néhány csillag hunyorgással biztatja és inti az embereket az állandóságra és a változatosságra, a holnap ígéretét mindannyiunkba oltva. Emberünk pedig továbbra is ott ült a kőhalmon, mintha ő lenne ennek a nagy égi katedrálisnak a központi remeteszentje.

Gondolatlataim...

(A Temesi Éva Irodalmi Kör első összejövetelére menet)

 Temesi Éva íróársunk emlékére
 nevével új irodalmi kört fémjeleztünk.
Most hogy személyesen is együtt vagyunk,
 az együtt töltött időkről beszélgetünk.

 Hiszem, hogy az eltávozott lelkeknek
 új léte van egy más dimenzióban.
 Akire rágondolunk, megidézzük, s
 emlék alakot öltve már velünk van.

 Gondolom, a túlvilági szalon asztalainál
 Éva körül sok ismerős foglal helyet,
 s Karácsony István az újonnan érkezett
 Meséli az utóbb vele történeteket.

 Szabó Imre bácsi Novicával beszélget,
 Rinyai Laci a bozonról elmélkedik.
Tiszaörsi Zoli bök-versét hallgajat Nagy Sanyi,
 s Májer Józsi vajon min gondolkodik?

 Elől, a Krúdy Kör asztalánál alapító tagok,
 Bíró András, Király Lajos és mások hallgatják
 Keres Emil lebilincselő versmondását,
 majd Tóth Ernő szívszorító a capelláját.

Fennkölt percek, múlt, jelen, jövő egybefolyva,
 távoli asztaloktól más ismerősök integetnek.
 Éva mosolyog, Hívna, gyere itt a helyed.
 Visszaintek .Megyekk, megyek!

Szeretem az őszt

Szeretem az őszt,
amikor a fény reményvesztett, fájó
lemondással, hosszan ölel.
Mikor még próbál szirmot bontani
egy rózsaszál levéltelen száron.
Amikor hajnalban dér csillan zöldellő fűszálon.
Mikor várom október idusát,
új születésnapom.

Szeretem az őszt,
mikor érett körte zamata ízesíti számat,
mikor színesedik a lomb,
kopaszodnak az ágak,
mikor türelmetlen levélke sietősen útra kel,
mikor fecskék gyülekeznek villanydrótokon,
s darvak bánatos, édes-bús zúgását hallom.
Mikor vadlúdcsapat húz a ház felett,
s avarba bújó árnyékok hosszúra nőnek,
mikor tejszínű ködben ökörnyál úszik,
gomolygó esőfelhők gyűlnek,
szeretem őket.

Szeretem az őszt,
az érett színeket, a levéltáncoltató
szellőlibbenést,
az ágkopasztó szélzúgás-zenét,
pocsolya pillehártyájának reccsenését,
az első fagyoktól kókadt szárat,
megbúvó hópihét az ásott hant alatt.
Szeretem az elmúlás előtti élni akarást
jobban, mint a tavaszi megújulást.

Lombhullatás

Csodás látvány volt reggelre a kert!
Esőcsepp-csillogásos zöld pázsiton
égre meredtek a fák csupaszon.
Alattuk körben, vastag rétegben,
a falevelek puhán pihentek,
mintha lennének színes tányérok
óriás, zöld terítőjű asztalon.

A cseresznyelomb piros-sárga volt.
A körtelevél barnállt csillogón.
A diófa aranytányért alkotott,
más árnyalatú aranyszínt a meggy,
s köztük, mint asztalon virágcsokrok,
sok, színes, nyíló krizantémokon
citromsárga, fehér, lila, bordó,
narancs, rozsdabarna színben díszeleg.

A csoda-képet másnapra
őszí szél kuszálta össze.
A sok, színes levél rőt barna lett.
Szétszóródott, mindent betakart.
A káprázatos kép elveszett.
Szomorú összé merevedett.

Őszi gondolatok

Minden hulló diólevélben benne vagy.
Elmúlásízű, álom-szerелеm-varázs.
Ó, ha csak sejtenéd, mit jelentesz nekem!
Minden, minden másodlagos lenne...
Nem hagynád tűnni a megtalált időt.
És könnyet csalna szemedbe az elragadtatás.

HAJNALI IMA

Uram ! Megilletődve állok most Előtted
Bölcs törvény-rendszered felmérhetetlen nagy súlya alatt...
A veszélyben döbbsentem rá igazán arra, hogy milyen kicsi az,
amit létünk tehet.
Az út, amit parányi emberként életutunkon kullogva megte-
szünk...
És mily végtelen nagy és erős a Te hatalmad és a Te birodal-
mad.
Ez a mindent felölelő, erős, megbonthatatlan, iszonyú nagy
mindenség, az „Egész”.
Bölcsességed megjelölésére nincsen elegendő emberi szó.
Kevés ehhez a szárnyaló képzelet, teljes megismerésére
pedig nincsen emberi remény...

Ősi kérdések élnek bennem, és most is lelkem mélyéből tör-
nek elő:
A Te bölcsességedet és a nagy Mindenség millió titkát kutat-
tam, mégis
Milyen kicsi mértékben ismerhettem és érezhettem meg én az
„Egészet”!
És most a nagy határ közelében, dermedt bénultságomban
úgy érzem, felvillant
A Te véget nem érő hatalmad, ez a felmérhetetlen óriás
„Egész”...

Mindenre és mindenkire kötelezően érvényes törvényeket te-
remtettél,
Melyek egyszerre meghatározzák a sorsát a legkisebb pa-
ránynak és nagy Egésznek.
És lett anyag, idő és tér... lett mozgás ... és millió fajta élő...
Törvényed örök, nem felejt, nem téved és nem változik soha...
S így pereg le törvényszerűen évmilliárdok eseményeinek
sora...
Mert Te vagy a törvény, Te vagy a mindent irányító Alkotó
maga...

I.

Bennem is – létezésem óta – a Te törvényeid élnek, hiszem ezek Átnyúlnak mindenre, elérnek mindent, ami van, és amit Az időtlen létezés irdatlan távlataival egységbe foglalni csak Te tudsz...

E törvényeidnek engedelmeskedik, akaratomon kívül – minden porcikám...

Egész testemnek minden sejtje, minden működése és minden molekulám...

Csak gyenge háborgó emberi lelke lázongott ellenük néha-néha tán...

Mert gyarló földi létemmel sok mindent megérteni nem tudtam...

Hiszen emberi létemet sohasem tagadtam, s ez korlátok közé szorítva élt..

Bár szemem jól lát, mégis néha vak vagyok, és nem látok mindent,

Ami pedig van, és amit, bár nehezen, de már én is megláthatok...

Halló fülem is néha süket, mást hall – rosszat – amikor már jót is hallhatok...

Gyengeségemben nincsen annyi erőm, hogy világod nagyságát áttekinteni tudjam,

Hogy millió törvényednek összerendezett kapcsolatát teljesen felfogja agyam,

Nagyon szűk ez a kör, amelyben tudatosan egyedül mozogni tudok...

És bölcs törvényeid mindig erősebbek lesznek, mint gyenge emberi erőm,

Hiszen tudatom alatt ezek irányítják minden működésemet és áttételesen tudomat.

Ezek írják elő, hogy mit tegyek, hogyan vigyem életem sorát...

Hogy mi kell a csontnak, izomnak, agynak és a vérnek...

magának az életnek...

Millió törvényed láthatatlanul dolgozik bennem: véd, irányít, tanít és nevel...

De arra is megtanít, hogy kerülni tudjam azt, ami szenny, rossz és piszok...

És hogyan keressem azt, ami emberi, haladást szolgál, fejleszt, jövőbe vezet...

Te bőkezű vagy! Ezeket törvényeiddel Te végzed el! És én a vak, önhitt

És gyarló ember, azt hittem, hogy mindez az én érdemem ... pedig...

II.

Tudom, határt szabó törvényeid egyszer engem is elérnek,
S az erő, amit kaptam véget ér, kimerül a test, a sejt az atom...

Én is csak addig létezhetek, amíg ezek működni tudnak,
Meggzűnésük után visszavonhatatlanul lezárul egy ember földi létezésének világa...

S vele együtt mindaz, ami együttműködésével az életet jelentette.

Meggzűnik az emlékezés, életünk múltba repítő nagyszerű csodája,

Minden indulat, amely jó vagy rossz irányba sodort vágyat, cselekedeteket, tettet.

De terveket és álmokat is, melyek oly csodálatossá festették a soha el nem ért jövőt...

Beteljesedik a törvény: amit kaptam az visszakerül az ősi földbe...

Nyugszik a test, a sejt, az atom és én örökre nyugodtan alhatom...

Csak az marad meg, amit az agy levéselt papírra, kőre, ércre, Vagy örökségként az utódok szívébe... A jövő nemzedékbe...

III.

Te holdvilágos bűvös őszi szél
Borzold fel mélyen a fekete ugart,
És temesd árkaidba mindazt,
Ami rossz volt, csúnya és gonosz...

Fedje be azt az ősi föld és
Feledtesse el örökre az emberiség...
De ha volt érték, ma előre mutat,
Vagy tovább fejlesztésre érdemes,

Az keljen életre, agyban, karban, vérben
Boldog utódok dolgos életében.
Az fejlődjön és éljen tovább
S az idő kereke úgy fusson legalább...

IV.

Tehát így állok én akkor,
Ha törvényeid szerint,
Nekem már nincsen tovább
S nyugodtan várom be döntésed szavát...

Betegségem néhány vívódó hajnalán (1991. október 29.; 30.; 31.)
Hevenyészve papírra vetett gondolataim alapján érzéseimet
le kellett rögzítenem.

Országos Onkológiai Intézet - Intenzív osztály 1991. november

L. GY.

VALAMI

És akkor nagy dörgés és csattogás után lehullott az égből az a nagy VALAMI. Nem merném most megtenni, hogy bármivel illetném, hiszen akkor befolyásolnám olvasóimat.

Az objektivitás kedvéért nézzük meg, mit mondanak róla különféle kiművelt emberfők:

A terület polgármestere nem mondott rá jelzőket, de megfogalmazta, hogy emblematikus tárgya lett ez a VALAMI a térségnek, és erre minden itt lakó büszke lehet, azon kívül ez a VALAMI egy turisztikai célpont.

Jobb oldali politikusok kiemelték, hogy ez a VALAMI a nemzet összetartó pillére lehet, és nem véletlen, hogy e régen itt élő nép örökségévé válik.

Liberális politikusok kiemelték, hogy ez a VALAMI a megtestesült másság, melyet tisztelni kell, akármi is, és akármit tesz is.

Bal oldali politikusok kiemelték, hogy ez a VALAMI a dolgozó emberek hasznára kell, hogy váljon.

Zöld politikusok kiemelték, hogy ez a VALAMI a környezetre vagy veszélyes, vagy nem.

A virológusok a VALAMI megfelelő karanténba vonását sürgették.

A sebészek elmondták, ezt a VALAMIT fel kell vágni, hogy lássuk, mi is.

A belgyógyászok kiemelték, hogy beteg.

A patológus halottnak vélte.

A katolikus papok elmondták, hogy ez vagy az Isten, vagy az Ördög megtestesülése.

A buddhista szerzetesek eljöttek, és megmosolyogták a VALAMIT.

A taoista szerzetesek elmondták, a teljességbe ez is beletartozik.

A sejtbiológusok megállapították, parenchimas szerkezetűnek tűnik.

A geológusok ásványi eredetűnek vélték.

A filozófus kiemelte, hogy a VALAMI csak általunk VALAMI, nélkülnk semmi.

A meteorológus kiemelte, hogy a jelenség egy alacsony légnyomású bárikus terület közepére hullott.

A sintoista papok szalagot akartak tekerni köré.

A pszichiáter hosszan hallgatta.

A művészek összevesztek azon, milyen stílusba, irányzatba tartozik.

A pszichológus vélelmezte, hogy lelki segítségre szorul.

A pedagógusok úgy gondolták, nehezen lesz nevelhető.

A fotográfus megnézte, honnan esik rá legjobban a fény.

Az összeesküvés elméletben hívők nyilatkoztak, nem véletlen, hogy ide került a VALAMI, és sok nem is gondolt dologgal lehet összefüggésben.

A katonák szerint jobb minél előbb elpusztítani.

Az állatvédők a megmentése ügyében tettek lépéseket.

A tájrendező kiemelte, hogy ocsmány.

Az UFO kutatók ráleltek végre a bizonyítékra.

És jöttek, sorban jöttek a kiművelt emberfők, de tovább már nem sorolom, hiszen ennyi szempont, álláspont után az olvasó már tökéletes képet kaphatott arról, mi is ez a VALAMI. Ha nem így van, lehet, hogy mégsem az olvasó hibája.

Orbán Péter

A tűz éneke

szunnyad a kályhában a parázs,
Szunyókálok mellette én,
De felkelek, s már pattog a láng,
Harapdálja öreg fa kérgét.

Tánca szememben csillog,
S arcodra fest bíbor fényeket,
Az üvegajtó pirosan süt,
Csempe ontja a barna meleget.

Hazavár téged, ki gyermekként
lángját csodálva eléje ültél,
s álladat tenyérbe ejtve nézted,
s hallgattad a tűz énekét!

Felnőttél már, megpihennél.
Leülünk a kályha mellé,
Kézben a kéz, a nagyvilág
kis sámlikon éppen elfér.

Messze mentél? Jönni nem tudsz.
Hajad fehér, lelked bágyad,
Tüzet gyújtsál, nincs annál szebb,
Bámulj bele, s álmod látsz majd!

Táncot jár a rőzse lángja,
Árnya vörös, füstje kékes,
Sorsod útját felidézi,
Istenedhez emel téged!

Isten, Ki az égben vársz ránk,
Te adtad nekünk a tüzet,
Fényes-füstös életünket...
Áldott légy és hála néked!

Ágrólszakadtan

Lennék világ közepe,
édesvíz, tiszta forrás.
Lennék az idő kereke.
Örökös mozgás.
Maradnék óramutató
csillag az égen...
de egyszer elfogy a fényem.
Ezt is megértem.
Lennék laktató kenyér,
didergő télben kályha,
Barlangok sötét rejtekén
a kezekben fáklya.
Lennék szeretet csokra
hálás kezekben.
Lennék mosolygó tükörkép
csillogó szemedben.
Árnyékként jó útítárs
zarándoklatodban.
Lelkedet ápoló hűség
világfájdalomban.
Lennék őrtálló fenyő,
vagy énekes bálna.
Lennék féltő ölelés,
ha kedvedre válna.
Remélem ember maradok,
mert ez a sorsom.
Köszönöm az életet, Isten...
Félve kimondom.
Ezt az éltető csodát,
amit a szülőktől kaptam.
Vagyok hulló falevél.
Ágról szakadtam...

2021.10.28. B.t.

Ősz, két tételben

Ősz. Mély ködök.
Madárként röpködök.
Falevél színesen,
szőlőfürt ízesen.
Kökényként kékségben
fürdök a szépségben.
Vöröslő csipkeként,
az erdő kincseként
bokrokon ragyogok.
Tudod, hogy ki vagyok?

Ősz. Harmatok.
Csöndekét hallgatok.
Falevél vágyaim
lehulló álmaim.
Egyszer volt földemen
új szín a zöldemen.
Vöröslő fájdalom.
Vadszőlő házfalon.
Elszáradt ágakon
falevél bánatom.

2021.10.28. B.t.

Búvópatak

(Venczel Vera Emlékére)

A patak elbújt.
Már Vica sem fürdik.
Eltűnő színek
aranytól ezüstig...
Rozálit keresik.
Oly Fekete a Város.
Álom eső.
Mindenki sáros.
Tót Ágika hol van?
Pedig még várják...
A szarvaskői hegyek
örökre látják...
Az Őrnagy Úr sem jön.
Kihalt a tájék...
Ez az emlékek földje.
Szomorú tájkép ...
Mélabús hála,
mely örökre megtart.
Az utolsó falevél.
Ugye patakpart?

2021.10.25. B.t.

Még két tétel az ősziről

Ősz. Rőt avar.
Kerteket betakar.
Falevél szőnyegen
elmúlás győzelem.
Erdők és fasorok.
Korai alkonyok.
Pipázó kémények.
Elalvó remények.

Ősz. Fellegek.
Didergő emberek.
Füstrajzok az égen.
Csend ül a vidéken.
Nyílik még pár virág
díszedre őszi világ.
Platánsor. Lombtalan.
Október vége van...

2021.10.29. B.t.

Bringa

Vettem egy bringát.

Ha úgy tetszik, kerékpárt.

Vörös Csepel. Helyett barna.

Csodás! A régi még hajdanán elkopott, lehetetlenné téve a rajta lekarikázandó rövidebb-hosszabb távok megtételét.

Csepel. Drága márkajelzés. Cirka 2.700 – Ft. (Egy kezdő dolgozó havi fizetése jelenleg.) Az eladó kb. 1 és fél órán keresztül ugrálta körbe a többi bicajjal együtt, míg öt kerékpárból végre összehozott nekem egyet pumpával, lámpával, dinomóval, első fékkel valamint szerelő kulcsokkal, amelyekről később kiderült, tökéletesen használhatatlanok a máris hányatott sorsú, ötből összefabrikált Csepelemhez.

Közelgő felvételi vizsgám láztalan előizgalmai alatt fogok hozzá ott-hon a rajtra kész állapot megteremtéséhez.

A kezdeti hatások jók. Kényelmes látszatú az ülés. Elégedett vagyok.

Első csalódás: a pedálok. Igazán édes, hogy egyszerűen képtelenség a csavarokhoz hozzáférni. Nem baj. némi ügyes zongorázgatás ujjaimmal – és máris bekötözöm a jobb kezemen a mutatót.

1 : 0 a bringa javára. Lesz ez még így se! Mert én értek hozzá ám!

Második csalódás: mellyel egyben ki is ejtem kezemből a helyzet kulcsait. Nem tudom használni őket. A csillagcsavarok, valamint a kerékpár eredeti helyzetű összeállítása miatt képtelenség bármihez is hozzáférni ezekkel a lyukacsos vacakokkal. Előkerülnek a házi (és használható) egyedi szerszámok – és újabb három ragasztó (vízhatlan) a becses kis irodai munkákhoz szokott kacsóimra. Ezekkel a sérülésekkel már jócskán előrehaladtam, csak a szereléssel nem.

Összesítésben 4 : 0 a canga javára.

Összenyomom a sárhányót. Ezzel az eredmény 4 : 1-re módosul, az elfordított pléhizé pedig Ócskavassá. Vassá??? Csak gyűrött kartonra hasonlít leginkább. Le is szerelem az egészet. Teljesen fölösleges.

A láncvédőt is le fogom szedni... Mert állandóan ráhajlik a láncre, mintha szerelmesek lévén így akarnának kapcsolatot teremteni. Tehát gonoszul eltávolítom azt a szintén pléhből készült, gyárilag kevésbé, ám általam már iszonyúan meggyűrt láncvédőt. 4 : 2, van esély felzárkózni, majd egyenlíteni.

A lámpákkal megint csak meggyűlt a bajom, helyesebben a bajaim: a; az izzó valahol máshol lemaradt (első lámpa).

b; a vezeték (drót) a kellő hosszúság felét sem éri el (hátsó lámpa).

A világítás nem kell. Este úgysem látszanak, ha bekapcsolnám sem. Legfőljbbe így a csomagtartóra meg a kormányra fogok erősíteni egy-egy jó erős acetilén lámpát. Most 4 : 3-ra állunk, állok én vadonat újonnan széttépázott, mellesleg földöntött kétkerekűm maradvékai és kétes rendeltetésű tartozékai fölött.

Elhárítatlan akadályként tűnt föl előttem az első fék. Jól fog. Túl jól. Ha kiengedem, akkor is. Ez hátrány. Ezért inkább eltávolítom az egészet. (A kontra úgyis adott) 4 : 4.

Mint már említettem, a nyereg oké. Tehát bele! Nyeregbe!

Menten le is csúszok. Nincsenek meghúzva a csavarok. Úgy áll szerencsétlen ülőke, mint bakter a sorompónál. Hátsóval felfelé. Kis igazítás, kereket felpumpálni és...

És „MOST VÉGRE” felesleges alkatrészeitől megfosztott, csupasz, csonka de menetkész kerékpáromra pattanok, és 4 : 4-es eldöntetlen állásnál rögtön el is dőlök.

Valami miatt nem lehet tekerni... Fura.

De hát így szerel egy lány.

Érd, 1984.

Angyali csoda

Itt a tél, hull a hó, siklik a szán,
csengettyű cseng a lovacska nyakán.
Mókázva trappol a távolon át,
csendes az éj, titkon angyal jár.

Millió hópihe a földre leszáll,
csengettyűszó vígan muzsikál.
Mindenki hazatér, úgy ünnepel,
tisztá lélekkel.

Csodát várva, nagykabátban
táncot járok én,
még a szánkóhúzó Ráró
patkója is nekem zenél.

Csengettyű csilingel, vár a család,
a csengőszó messze száll,
és az éjben, égi fényben
angyal mosolyog rám!

Csodát várva, nagykabátban
táncot járok én,
még a szánkóhúzó Ráró
patkója is nekem zenél.

Csengettyű csilingel, vár a család,
a csengőszó messze száll,
csendes éjben, csillagfényben
angyal hegedül, nem hagy egyedül,
hozza a csodát!

Nyaralás Somogyban I. Tátogatók

A két nőtestvér – az idősebb az unokájával, a fiatalabb a kislányával – nyaralni érkezett Budapestről az apró somogyi faluba. Egy ott élő család hívta meg őket néhány napra. Régi időkben kialakult barátság volt ez a fővárosi és a falubeli család között. A világháború alatt és után a két asszony szülei, nagyszülei, értéktárgyakat összecsomagolva, tálakat, ruhaneműket, élelemre cserélni jártak le az éhező Budapestről a faluba. Valami távoli rokoni szál is volt közöttük a barátságon kívül, sógorság vagy keresztkomaság. A hatvanas években született generáció már nem sokat tud azokról az időkről. A vendéglátó család egy idős tagja, a Papa emlékszik csupán az ő fiatal korában történt dolgokra. Többek között arra, hogy a vagonok tetején kapaszkodva utaztak, és volt, hogy sót hoztak cserélni a pestiek, mert akkor meg azt nem lehetett kapni. Ők meg babot, szalonnát, lekvárt adtak cserébe a holmikért, vagy ami éppen volt.

A két nő és a kislányok, napközben kirándultak, vagy a közeli fonyódi strandon töltötték el az időt. Esténként pedig az udvaron üldögéltek, ahol az idős házigazda szórakoztatta őket. Megszokott dolog volt, ha valaki érkezett a házhoz, csakhamar a Papa vált a társaság középpontjává a régi időkről szóló meséivel és helyi legendáival. Nagy átéléssel mondta és még mozdulataival is kísérte, szinte eljátszotta az Ő somogyi nyelvjárásával előadott történeteit. Az évtizedek alatt számtalanszor elbeszélte és ezért kicsiszolódott kerek egészek voltak azok, igazi élvezet volt hallgatni. Például a „kükecske”, amiről találtak egy régi írást, hogy egy gazdag török abban rejtette el a kincseit, amikor menekülnie kellett az országból. Arról azonban nem szólt az írás, hogy mi is lenne az a „kükecske”. Talán egy kecske formájú szobor, ami már régen elporladt a föld alatt, vagy a tájban egy kecskére emlékeztető természetes forma, domb vagy talán szikla. Senki nem tudta azt megfejtetni, így aztán a török kincsei még ma is ott lapulnak valahol a környéken, felfedezésre várva, ha van valami igazságalapja a legendának.

Az is megesett szerinte a faluban, hogy egy hatalmas kígyót fogtak és kisütötték, a zsírja pedig elárasztotta a vidéket. Na ezt azért Ő maga is túlzásnak találta.

Eleven kisgyerek volt, ha valami rosszat tett, a szülei gyakran mondták neki, hogy majd elviszi a gyerekszedő autó. Hát egyszer, amikor a teheneket őrizte a legelőn, meglátott egy fekete autót a földúton közeledni. „Na ez biztos, hogy a gyerekszedő autó!” – gondolta, és rohant hazafelé, ahogy csak a lába bírta. Erre a nagy rohanásra megriadt az egyik legelésző tehén és az is nekiiramodott. Futtában az állat felöklelte, a hátára kapta őt. Vágtázva érkeztek meg az istállóba, ahol egyenesen a szalmára repült a tehén hátáról. Aztán meg a ruha, amit az édesanyja varrt neki, mondván, hogy ez amolyan „poroló ruha” lesz. Otthoni, játszó ruhát értett ez alatt az asszony. Amikor elkészült a varrással az anyja és ráadta a ruhát, ő egyből kiszaladt a poros földútra és két marokkal szórta magára az út porát. Ezután persze jól kiporolták a ruhát is meg őt magát is. Kíváncsi gyerek volt és azzal játszott, ami a természetben körülvette. Gyakran látott egy-egy szép madarat faodúból, vagy valami kis üregből kirepülni. Nagyon szeretett volna megfogni egy „szépmadarat”. Hát egyszer jó mélyen bedugta a kezét egy olyan üregbe. Hirtelen elviselhetetlen forróságot érzett a keze szárán és rettentően megijedt. Azt gondolta, hogy abban az üregben nem is a madár, hanem maga a „sárkánykégyó” lakik. Rémülten rántotta ki a kezét a lyukból és látta, hogy az egész karját könyékig beborítja valami forró, bűzös massa. Ettől a látványtól még inkább elborzadt, menekült, rohant hazáig. Otthon a szülei felvilágosították, hogy az bizony a „fostosbugyóka” (búbos banka) fészke lehet, mert az a madár úgy védekezik, hogy lecsinálja a támadóját. Vége-hossza nem volt a sok történetnek, melyek lehet, hogy vele estek meg valóban, de az is lehet, hogy hallotta vagy olvasta némelyiket. A hallgatósága – a jó előadói képességének köszönhetően – szívesen elhitte, hogy az idős ember élte át azokat az eseteket gyerekkorában.

Aztán késő este, amikor már teljesen besötétedett, denevérek repkedtek hangtalanul az utcai lámpa fénye köré gyűlő bogarakra vadászva. Gyakran szinte hozzáérték egy pillanatra az udvaron üldögélve beszélgetők fejéhez, ahogy a menekülő rovarok után vetették magukat. Akkor nagyokat sikongattak a kislányok, de még a felnőttek is riadtan kapkodták a fejüket.

Másnap ezért lehozott az idős ember a padlásról egy kisdenevért. Befészkeltek oda is, mert a padláson tárolt szemestakarmány szel-
lőztetésére, mindig nyitva volt egy kisablak. Megmutatta a gyere-
keknek, milyen aranyos pófája, pici fülecskéje van annak a kis
jószágnak, hát ne féljenek tőle annyira.

Estefelé tehéncsorda ballagott haza a legelőről a magasra nőtt
nyárfákkal szegélyezett Fő utcán. Mindegyik tudta, hogy melyik ka-
punál kell leválni a csordától és szépen, rendben bemenni az istál-
lóba. A gyerekek rendszerint megcsodálták a természetes állatokat a
kerítés biztonságos védelméből. Egyszer felbomlott a megszokott
rend, mert a kultúrház utcára néző nyitott ablakaiból, hangos ze-
neszó hallatszott ki az utcára. Talán lakodalmat tartottak. A tehenek
erre a nagy lármára megálltak és nyakukat nyújtogatva, nagy ér-
deklődéssel bámultak be a terembe, elfoglalva az egész járdát és
az utat. Vidéken „tátogatóknak”, „kottogatóknak” nevezik a lako-
dalomba nem hivatalos, kíváncsiskodó, nézelődőket. Szokás, hogy
kiadnak kalácsot, pogácsát a báméskodó gyerekeknek, asszo-
nyoknak a lakodalmi asztalról. Hát úgy álltak ott ezek a tarka négy
lábú tátogatók is, mint akik pont a kalácsot várják. Persze mindez
nagy élmény volt a városi gyerekeknek, és az is, hogy rendszere-
sen ők jöttek elő a közeli erdőből legelni, a ház és az erdő közötti
tisztásra, néha meg „igazi” róka szaladt át az úton.

Elküldetlen levelek

Egy amerikai író regényét olvasom,
Chaim Potok: A nevem Asher Lew.

Tudod jól, kedves M.,
hogy a félénk természetem következtében kényszerítő külső körülményekre, személyek segítségére van szükségem ahhoz, hogy megcsináljak olyan dolgokat, amelyekre képes lennék és amelyek így, vagy úgy, másoknak is hasznára lehetnek, vagy örömére.

A nyomasztó körülmények azonban elfárasztanak, a sokféle lehetőség szétszórt egész életemben, másokhoz, mint ahogy hozzád fordulni meg úgy érzem, talán nincs is jogom. Elég mindenkinek a maga gondja-baja, és akkor még én is?

Ez a könyv egy vallásos, haszid zsidó fiúról szól, akinek kisfiú kora óta ellenállhatatlanul rajzolnia kell. Állandó konfliktusokba keveredik a szeretett családjával, a hitsorsosai (környezete) vallásos fel fogásával és ethoszával – de rajzolnia KELL.

Ez az ellenállhatatlan belső kényszer hiányzik belőlem és az a csodálatos vizuális memória, amely ebben a regényben nagyon szépen és pontosan le van írva.

Maga a milió is megragad engem, mint pl. az ugyancsak egész másképp, de teljesen vallásos életű lámák összeszedett fegyelmezettsége, vagy a muszlim migránsok tévében látott gesztusai, amelyekre a beszélgetés közben utalni próbáltam. Nem tudom, mennyire vette a társaság, úgy tűnt, váratlan volt a dolog. De nem tudtam előzőleg senkivel megbeszélni. Lehet, hogy a manapság már alig használt szertartásos pózok alkalmazása a csapongó profán beszélgetésben illusztrációként, az volt váratlan.

Te mit gondolsz?

Hirtelen kakukktojásnak éreztem magam, mintha teljesen egyedül légüres térbe kerültem volna.

Szóval, ez a regény inspirál. Nem is tudom, milyen képeket fogok készíteni, mert egyáltalán nincs meg az a kristálytisza részletes megfigyelőképességem, mint amilyen a néhány éve meghalt öcsémnek volt. Valahogy „balmenetes” az agyam, másképp

ragadnak meg bennem képek, vagyis inkább hangulatok. Talán írtam már neked ilyesmiről, nem is tudom. Arról is, hogy írás közben, akár kép-, akár szöveg, egyáltalán nem érdekel, másoknak mi lesz a véleménye. Csak amikor már kiadtam magam, akkor, utólag leszek kíváncsi a hatásra és sóvárgok a visszajelzésekre. Persze, hiába. Hisz remélem, tudod, nem csak nyaggatásból kérdegetlek.

Egyébként szerettem volna az őszi kiállításról egy katalógust neked adni. Elfogadod?

Látod, megint hosszú a levél.

Pedig a közös dolgainkról még csak szót sem ejtettem. Kérdésekre megint kitérő választ adtál, mint általában. Pedig már egy jó éve nem rébuszokban beszélek. Jut eszembe: már ennyi ideje nem is beszélgetünk, nem beszélsz velem.

Nyilván nagyon sok (talán túl sok) dolgod-bajod, gondod van.

Legyen elég erőd és kitartásod, de mindennek előtt jó egészséget kívánok neked.

Ősz

Ősz. Este. És esik.

Valahogy minden áll:

bolyhos virágok között
a lappangó csend
ott lenn a völgyben

és bujkáló pici fények

és füvek, lapulevelek sóhaja
pára
pára a kerítéskarókon
a telefondróton
s hajnalra dér.

Ballag a törődöttek álma
s az útmenti keresztnél
pihenni leül
az elfáradt ima.

Éjfél is elmúlt.
Most már ne gondoldj semmire.
Hunyd be szép szemed
és aludj jól.

TÉ-GALÉRIA

Birkás Erzsébet

Ilka Gábor

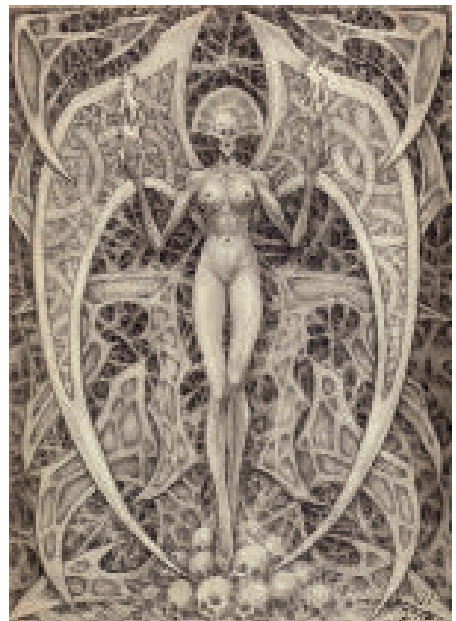
MonodrÁma

Egy élet bére

Legyőzhetetlen

Órákulum

Ébredés

Érdi halmok
Arany-domb

Messzi tájakon

Őszutó

Szekér Gizi alkotásai

Balaton

Örvények

Marik Adrien fotói

TÉIK HÍREK

IRODALOM

A HOLNAPMAGAZIN szeptemberi verspályázatán Habos László *Ajtót nyít...* c. verse második helyezést ért el.

KÉPZŐMŰVÉSZET

MEGHÍVÓ

A KÉK alkotóközössége szeretettel vár
minden kedves tagot és érdeklődőt

Votin József
kiállítására

a Parkvárosi Közösségi Házba
(Érd, Gépész u. 14.)
2021. október 16-án 17 órára.

Megnyitja:
Feledy Balázs művészettörténész

Művészbarátságos pillanatkép

Kiállításon... (Ilka Erzsébet, Ilka Gábor, Szekér Gizi) Érd, 2019

Fotó: Fajkus József

Temesi Éva Irodalmi Kör honlapja:

www.teik.eoldal.hu

Szerkesztőség:

teik.habos@gmail.com